

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Moravský ombudsman, z. s., IČ 01821741**
Blatného 36, 616 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Těšnovlídka 9, 613 00 Brno

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**
sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí nejvyššího státního zástupce ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1 SIN 222/2017-23

takto:

- I. Rozhodnutí nejvyššího státního zástupce ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1 SIN 222/2017-23, a rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2017, č. j. 1 SIN 23/2017-23, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, sídlem Těšnovlídka 9, 613 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 7. 2017 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí nejvyššího státního zástupce ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1 SIN 222/2017-23 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2017, č. j. 1 SIN 23/2017-23 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a přikázání povinnosti žalovanému poskytnout požadované informace nebo vydat rozhodnutí o jejich neposkytnutí. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) z důvodů rozporných stanov žalobce (nebylo z nich zřejmé, kdo byl za žalobce oprávněn jednat) a zpochybnění plné moci žadatele, který k podání žádosti zmocnil právního zástupce (z plné moci nebylo zřejmé, jednání v jaké konkrétní věci se má týkat).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí dílem za předčasné, dílem za nezákonné a dílem za nepřezkoumatelné. V dané věci zástupce žalobce předložil standardní speciální plnou moc, v níž byl rozsah zmocnění advokáta vymezen označením „kauzy“, pod kterou žalobce danou věc vede. Důvody vedoucí žalovaného k odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (rozporné stanovы žalobce a zpochybnění plné moci) považuje za ryze zástupné důvody. Žalovanému nebránilo nic v tom, aby žadatele vyzval k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace. Vztah advokát-klient a zmocněnec-zmocnitel vzniká okamžikem akceptace oferty, přičemž plná moc je pouze dokladem o vzniku zastoupení. Z výpisu z veřejného rejstříku je zřejmé, že za žalobce (spolek) jedná M. Č. samostatně. Žalobce projevil svou vůli zmocnit zmocněnce k podání žádosti o poskytnutí informace, žadatelem o informace tudíž byl žalobce, nikoliv tento zmocněnec. Dále žalobce zcela odmítl konstrukci konspirativního spiknutí zmocněnce žalobce ve správním řízení, který měl využívat jeho osobu, jak vyplývá ze strany 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření nejvyššího státního zástupce

3. Nejvyšší státní zástupce se k předmětné žalobě vyjádřil podáním ze dne 29. 8. 2017, v němž předně poukázal na nesprávnost označení žalovaného subjektu, kterým není nejvyšší státní zástupce, neboť tento není samostatným orgánem Nejvyššího státního zastupitelství. Dále vyjádřil názor o absenci aktivní legitimace žalobce za situace, kdy není jednoznačně určen statutární orgán žalobce. Formální zápis M. Č. dle něj nemůže nic změnit na tom, že materiálně si v daném spolku konkurují dva statutární orgány (předseda a výbor). Označení žaloby na její první straně není v souladu s § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud by žalovanému byla nařízena povinnost poskytnout předmětné informace, jednalo by se o předčasnou povinnost, která by jej zbavovala možnosti samostatně posoudit věcné důvody a žádat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací podle § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona.
4. Dále se nejvyšší státní zástupce vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům. Tvrzená předčasnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí není v žalobě nijak zdůvodněna. Opět

připomenul skutečnosti týkající se plné moci. Pan M. Č. je sice ve spolkovém rejstříku uveden jako statutární orgán žalobce (předseda spolku), nelze však přehlédnout, že zakladateli spolku byly schváleny stanovy, dle nichž je statutárním orgánem výbor spolku, až poté následuje ustanovení o předsedovi spolku. Stanovy svědily veškerou působnost statutárního orgánu dvěma orgánům – výboru spolku a předsedovi spolku. Dle názoru nejvyššího státního zástupce jde o podstatnou vadu stanov znamenající trvalou nejistotu ohledně oprávnění jednat za žalobce. Pan M. Č. tak nebyl oprávněn zmocnit zmocněnce (v nyní projednávané věci jde o právního zástupce žalobce) k podání žádosti o poskytnutí informací, protože v dané věci chybí žadatel ve smyslu § 3 odst. 1 a § 14 odst. 2 informačního zákona. Předmět plné moci je nesrozumitelný, naznačující již běžící případ, což však není pravda, a samotné označení „NSZ ČR“ nevypovídá o nikom konkrétním. Navíc si pod zvoleným označením kauzy lze představit cokoliv. Podaná žádost o informace je s ohledem na tyto skutečnosti nepřezkoumatelná, resp. žalobce takovou vůli ani neprojevil. Vyzývat žalobce k doplnění nebo upřesnění žádosti nebyl důvod, jelikož nelze doplňovat nebo upřesňovat něco neexistujícího.

5. Nejvyšší státní zástupce argumentoval též k některým dalším jednotlivostem, které byly uvedeny v žalobním návrhu. Interní označení kauzy je jistě možné, nicméně při jednání navenek, musí být bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, k jakému jednání zmocnění bylo uděleno. Zápisem do veřejného rejstříku nejsou zhojeny vady stanov. Zaměření spolku se nevztahuje k působnosti Nejvyššího státního zastupitelství. Následně popsal, proč ze svého pohledu vnímá předmětnou žádost o informace jako „akci“, za níž stojí právní zástupce žalobce namísto samotného žalobce, a jako snahu o výkon oprávnění kontrolních orgánů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
7. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i postup žalovaného při vyřizování žádosti žalobce o informace, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 s. ř. s.
8. Ze spisového materiálu vyplývají následující relevantní skutečnosti. Dne 12. 3. 2017 byla žalovanému doručena žádost žalobce o poskytnutí informací týkající se nebytových prostor na adrese Rooseveltova 9, Brno, objektu Pohořelec 2, Brno, a parkovacích míst u Jezuitské 4, Brno. K této žádosti o poskytnutí informací byla přiložena plná moc, v níž žalobce (zastoupený předsedou M. Č.) zmocnil advokáta JUDr. R. Ondruše (v nyní projednávané věci právní zástupce žalobce), aby za žalobce právně jednal a vykonával veškeré procesní úkony ve věci kauzy: „NSZ ČR – hospodaření s majetkem státu.“ Žalovaný o této žádosti rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, v němž předmětnou žádost odmítl, jelikož žalobce nemůže být žadatelem podle § 3 odst. 1 informačního zákona, neboť vzhledem k rozporným stanovám žalobce není zřejmé, kdo je za žalobce oprávněn jednat (zda předseda spolku nebo výbor spolku); předmět žádosti neodpovídá účelu žalobce, za kterým byl založen; a ze zmocnění není zřejmé, jednání v jaké konkrétní věci se má týkat. Není to zřejmé ani v jednotlivostech, tedy o jakou „kauzu“ jde, co je míněno

zkratkou „NSZ ČR“ a zda se rozsah zmocnění skutečně vztahuje i na podání žádosti o poskytnutí informací dle informačního zákona.

9. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, jehož obsah do značné míry kopíruje nyní projednávané námitky uplatněné v žalobním návrhu. Nejvyšší státní zástupce jako odvolací orgán následně napadeným rozhodnutím podané odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Předně nejvyšší státní zástupce poukázal na ustanovení § 20 odst. 5 informačního zákona ve spojení s § 187 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, na základě čehož dovodil svou příslušnost rozhodovat o takto podaném odvolání. Vady plné moci v předmětné věci byly dle nejvyššího státního zástupce neodstranitelné, zejména nebylo prokázáno oprávnění M. Č. za žalobce jednat. Za důvodné výhrady nejvyšší státní zástupce seznal i vymezení věci, k níž byla plná moc udělena, jelikož z ní nebylo zřejmé, jaké jednání zmocněnce (právní zástupce žalobce v nyní projednávaném žalobním návrhu) je ještě v souladu s vůlí zmocnitele a kde již jde o libovůli zmocněnce. K tomu se jedná o zavádějící formulaci vytvářející mylný dojem, že v dané věci již probíhá nějaké řízení. Nejvyšší státní zástupce v napadeném rozhodnutí rovněž vyjádřil své přesvědčení, že předmětná žádost je fakticky jednáním právního zástupce žalobce, k čemuž byl žalobce využit. Pro deklarovaný účel žádosti není předmět žádosti potřebný, neboť lze příslušné podněty učinit i bez požadovaných písemností. Předmět žádosti dle nejvyššího státního zástupce přesahuje přiměřenost dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a vykazuje znaky paralelního výkonu veřejné moci, a to napodobování výkonu působnosti zákonem svěřené příslušným kontrolním orgánům.
10. Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda žalobce mohl být žadatelem o předmětné informace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 informačního zákona, resp. zda případné nesrovnalosti vyplývající ze stanov žalobce zakládaly důvodnost následného odmítnutí žádosti žalobce o tyto informace, a zda vymezení věci v plné moci k žádosti o informace bylo dostatečné či nikoliv.
11. Předně však krajský soud připomíná, že judikatura správních soudů dovodila, že v případě žádosti o informace dle informačního zákona, o které rozhoduje žalovaný, je k přezkumu rozhodnutí žalovaného v rámci odvolacího řízení příslušný nejvyšší státní zástupce. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2011, č. j. 8 As 51/2010-126, dle něhož: *„Právní předpisy tedy nedávají jednoznačnou odpověď, který orgán je funkčně příslušný k rozhodnutí o oprávněném prostředku proti rozhodnutí o žádosti, pokud je povinným subjektem Nejvyšší státní zastupitelství. Bylo proto třeba vycházet z § 20 odst. 5 zákona o informacích, podle kterého nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu. Proto také nejvyšší státní zástupce v organizačním řádu ze dne 25. 6. 2007 stanovil, že rozhodnutí ve věcech podání informace podepisuje v prvním stupni náměstek nejvyššího státního zástupce pro legislativu a mezinárodní pomoc a nejvyšší státní zástupce rozhoduje o oprávněném prostředku proti rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství jako povinného subjektu ve věcech podání informace podle zákona o informacích“* (pozn. zvýraznění doplněno zdejší soudem). Z tohoto pohledu krajský soud shledal postup správních orgánů v souladu se zákonem.
12. S ohledem na procesní průběh správního řízení o žádosti žalobce se krajský soud dále zabýval tím, zda byl žalobce vůbec oprávněn podat předmětný žalobní návrh. Z veřejného rejstříku (dostupný na adrese: <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik-firma.vysledky?subjektId=958668&typ=UPLNY>) krajský soud zjistil, že žalobce vznikl a

byl do veřejného rejstříku zapsán zdejším soudem dne 21. 12. 2016 pod sp. zn. L 22255. Z hlediska právní formy se jedná o spolek s účelem „zejména ochrana přírody a krajiny na území celé České republiky, občanský dohled nad dodržováním zákonnosti a transparentnosti územních plánů a postupů správních orgánů v rámci územního plánování a stavebního řádu, boj proti korupci ve veřejné správě, zejména v oblasti územního plánování a stavebního řádu a v činnosti správních úřadů, osvětová činnost v oblasti občanských práv v praxi, správních úřadů a v oblasti činnosti veřejné správy“, jehož nejvyšším orgánem je valná hromada, předsedou je pan M. Č. (vznik funkce dne 21. 12. 2016), který jedná samostatně. Ve sbírce listin (<https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-firma?subjektId=958668>) je založena dohoda o shodě zakladatelů ze dne 14. 11. 2016, stanovy ze dne 14. 11. 2016, zápis z valné hromady ze dne 2. 10. 2017 a stanovy schválené na této valné hromadě, tj. stanovy ze dne 2. 10. 2017. V článku 7 (Orgány spolku) odst. 3 stanov ze dne 14. 11. 2016 je uvedeno, že statutárním orgánem spolku je Výbor spolku, který má nejméně tři členy a je volen na valné hromadě, zatímco v článku 10 (Předseda spolku) týchž stanov je v odst. 1 uvedeno, že statutárním orgánem je předseda spolku, který jedná za spolek navenek a je odpovědný valné hromadě. Na valné hromadě ze dne 2. 10. 2017 byla přijata změna stanov, která se týkala mimo jiné i výše uvedeného ustanovení čl. 7 odst. 3 stanov ze dne 14. 11. 2016, který byl zrušen, a to hlasem v té době všech členů spolku. Uvedenou změnou stanov přijatou na valné hromadě byla odstraněna nejasnost stanov žalobce z hlediska jeho statutárního zástupce.

13. Dle názoru soudu byla v průběhu jím vedeného řízení zhojena vada podání spočívající v nejasnosti, kdo za žalobce mohl podepsat zmocnění právnímu zástupci k podání žalobního návrhu, v důsledku čehož soud žalobce nevyzýval k upřesnění této nejasnosti. Rovněž z dalších procesních úkonů žalobce v průběhu nyní projednávané věci je patrné, že žalobce chtěl podat předmětný žalobní návrh prostřednictvím zvoleného právního zástupce. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce jednal v důvěru v zápis do veřejného rejstříku, který byl krajským soudem proveden a kterým byl jako statutární zástupce žalobce na základě stanov ze dne 14. 11. 2016 zapsán pan M. Č. jednající samostatně.
14. Pokud na základě daných stanov, v nichž je obsažena nejasnost stran pozice statutárního zástupce, byl pan M. Č. zapsán do veřejného rejstříku jako osoba oprávněná jednat za žalobce samostatně, nelze dle krajského soudu tuto nejasnost, která měla být případně odstraněna v průběhu řízení o zápisu do veřejného rejstříku, klást žalobci k tíži v rámci řízení o žádosti o jeho informaci u žalovaného. Žalovaný, a následně rovněž nejvyšší státní zástupce, dle názoru krajského soudu postupoval příliš formalisticky, pokud na základě této nejasnosti předmětnou žádost odmítl, ačkoliv byl pan M. Č. (následně zmocňující zástupce k podání předmětné žádosti o informace) zapsán řádně ve veřejném rejstříku jako osoba zastupující žalobce a jednající za něj samostatně. Do této úvahy soudu se promítá rovněž charakter práva na informace zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a informačního zákona, který právo na informace dále provádí, jehož cílem je umožnit široký přístup k informacím za současné existence co nejméně přísných formálních pravidel pro jejich získání. Smyslem informačního zákona a celé úpravy poskytování informací je bezformální, rychlý a efektivní přístup k informacím (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35). Ostatně lze poukázat též na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, podle něhož „*důvodem tvořícím bariéru získání informací nemohou být ani*

procedurální pravidla, vykládaná v neprospěch žadatele o informaci v situaci, kdy se spoléhá na vázanost veřejné moci soudním rozhodnutím.“

15. Dle § 3 odst. 1 informačního zákona je žadatelem pro účel tohoto zákona každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci. Podle § 13 odst. 1 tohoto zákona se žádost o poskytnutí informace podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací.
16. K písemné žádosti se následně váže ustanovení § 14 informačního zákona, dle jehož druhého odstavce ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Právnická osoba uvede název, identifikační číslo osoby, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa.
17. Dle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona povinný subjekt posoudí žádost a brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží.
18. Ačkoliv § 14 odst. 2 informačního zákona výslovně nestanoví jako povinný údaj o žadateli také jeho podpis na žádosti či jiný nezaměnitelný identifikátor, musí být § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona vykládán v tom smyslu, že se vztahuje také na případy, kdy má povinný subjekt vážné pochybnosti o tom, že jménem žadatele podala žádost osoba k tomu oprávněná (nestačí přitom prostá pochybnost, nýbrž musí být zjištěny jasné skutečnosti, které takovou pochybnost vyvolávají). Takovou pochybností je i pochybnost o tom, že připojený podpis (či podpis připojený na plné moci udělené zmocněnci) je podpisem žadatele (respektive osoby oprávněné jménem žadatele jednat). Už proto, že podpis žadatele není povinnou náležitostí žádosti, nelze bez dalšího žádost odmítnout z důvodu nedostatků týkajících se právě podpisu (respektive oprávnění osoby, která podpis připojila). V takovém případě musí povinný subjekt využít postupu podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona a žadatele vyzvat k doplnění žádosti tak, aby byla zjištěná nejasnost odstraněna. Pouze tak lze zaručit soulad postupu povinného subjektu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména zásadami uvedenými v § 4 odst. 1 a 2 správního řádu. Základní zásady činnosti správního orgánů se přitom ve smyslu § 20 odst. 4 informačního zákona použijí i pro postup dle informačního zákona.
19. Žalovaný, jehož rozhodnutí nejvyšší státní zástupce potvrdil, předmětnou žádost o informace odmítl s tvrzením, že žalobce nemůže být žadatelem podle § 3 odst. 1 informačního zákona, neboť vzhledem k rozporným stanovám žalobce není zřejmé, kdo je za žalobce oprávněn jednat.
20. Není pravdou, že žalobce nemůže být žadatelem podle § 3 odst. 1 informačního zákona, neboť se jedná o právnickou osobu (spolek), která žadatelem o informace dle informačního zákona být může. Nejasnosti ohledně oprávnění jednat za žadatele nemohou dle názoru krajského soudu vést k úplnému zamezení přístupu k informacím v režimu informačního zákona, zvláště za situace, pokud byl zapsán do veřejného rejstříku na základě stanov obsahujících mimo jiné i tuto nejasnost. Současně soud zastává názor, že správní orgány

měly v dané věci před odmítnutím dané žádosti žalobce vyzvat k odstranění daných nejasností.

21. Soudu je rovněž známo z jeho rozhodovací praxe, že povinné subjekty dle informačního zákona v mnoha případech reagují na žádosti o informace automaticky sdělením požadované informace, aniž by ověřovaly skutečnou existenci žadatele. I vzhledem k tomuto kontextu se jeví postup správních orgánů jako příliš formalistický vyvolávající pochybnosti o tom, co bylo skutečným cílem správních orgánů.
22. Druhým důvodem pro odmítnutí žádosti žalobce bylo vymezení věci v předmětné plné moci, neboť dle správních orgánů z ní nebyl zřejmý obsah oprávnění zmocněnce, když v této plné moci bylo konkrétně uvedeno: „aby za žalobce právně jednal a vykonával veškeré procesní úkony ve věci kauzy: „NSZ ČR – hospodaření s majetkem státu.“
23. Dle správních orgánů není zřejmé, co je míněno zkratkou „NSZ ČR“ a zda se rozsah zmocnění skutečně vztahuje i na podání žádosti o poskytnutí informací dle informačního zákona.
24. Podle názoru krajského soudu k takto vymezenému předmětu plné moci přistoupily správní orgány rovněž formalisticky. Zkratka NSZ ČR ve spojení s tím, že žádost byla adresována žalovanému, dle soudu jednoznačně míří k celému názvu Nejvyšší státní zastupitelství České republiky. Soud nemůže souhlasit s názorem správních orgánů, že užití této zkratky vyvolává pochybnosti o tom, co je touto zkratkou míněno. Současně z plné moci vyplývá oprávnění vztahující se k hospodaření žalovaného s majetkem státu, v rámci něhož připadá v úvahu rovněž postup dle informačního zákona, tj. podání žádosti o informace.
25. Žalovaný a nejvyšší státní zástupce rovněž argumentují nesouladem mezi předmětem žádosti a účelem žalobce, za kterým byl založen. Krajský soud na tomto místě připomíná účel žalobce vyplývající ze stanov: „zejména ochrana přírody a krajiny na území celé České republiky, občanský dohled nad dodržováním zákonnosti a transparentnosti územních plánů a postupů správních orgánů v rámci územního plánování a stavebního řádu, boj proti korupci ve veřejné správě, zejména v oblasti územního plánování a stavebního řádu a v činnosti správních úřadů, osvětová činnost v oblasti občanských práv v praxi, správních úřadů a v oblasti činnosti veřejné správy.“ Z uvedeného účelu založení žalobce soud na rozdíl od správních orgánů neshledává nesoulad mezi požadovanými informacemi a účelem jeho založení. Například lze s ohledem na předmět plné moci obsahující „hospodaření s majetkem státu“ uvažovat o naplňování účelu „boj proti korupci ve veřejné správě.“
26. Podle § 16 odst. 4 informačního zákona platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
27. K povaze citovaného ustanovení se ve své judikatuře vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 31. 7. 2006, A 2/2003-73, shledal možný dvojí výklad daného ustanovení, přičemž se přiklonil k prvému: „*První výklad § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se odvíjí od přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, soud věcně zhodnotí důvody pro odepření informace uváděné správním orgánem a zváží, zda ospravedlňují neposkytnutí požadované informace. Dojde-li k negativnímu závěru, zruší*

rozhodnutí a nařídí správnímu orgánu, aby informaci poskytl. Tento postup může ovšem zvolit pouze tehdy, lze-li správní rozhodnutí a jeho důvody přezkoumat. V opačném případě soud napadené rozhodnutí pouze zruší, a vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení.“

28. V rozsudku ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 112/2015-54, Nejvyšší správní soud uvedl: „Krajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout“ (srov. též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62).
29. V rozsudku ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 112/2015-54, Nejvyšší správní soud dále judikoval, že „Krajský soud však na svoji nalézací pravomoc rezignoval a omezil se v rozporu se zákonem pouze na uplatnění pravomoci kasační, a to aniž by v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil, proč část své zákonem stanovené pravomoci neuplatnil. Tím zatížil řízení před soudem vadou, která měla vliv na zákonnost jeho rozsudku [kasační důvod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., shodně cit. rozsudek č. j. 8 As 55/2012 – 62, bod 122]. Správně měl po přezkoumání důvodů pro odmítnutí poskytnutí informace buď se zrušujícím rozsudkem současně uložit povinnost povinnému subjektu informaci poskytnout, anebo vysvětlit, proč takto postupovat nebylo možné.“
30. V nyní projednávané věci soud nepřistoupil k přikázání povinnosti žalovanému poskytnout požadované informace s ohledem na specifické okolnosti případu. Důvody pro odmítnutí žádosti souvisely s plnou mocí, kterou žalobce svého zástupce zmocnil k podání předmětné žádosti, nikoliv se samotným posouzením požadovaných informací. Především však krajský soud ponechal žalovanému možnost (ve shodě s požadavkem nejvyššího státního zástupce, který byl uveden ve vyjádření k žalobě) po posouzení předmětné žádosti uvážit, zda poskytnutí informací v žalobcem požadovaném rozsahu bude spojeno s takovými náklady, jejichž úhradu bude žalovaný od žalobce požadovat (ve smyslu § 17 informačního zákona). Pokud by soud žalovanému rovnou přikázal požadované informace poskytnout, žalovaný by možnost požadovat náklady spojené s poskytnutím informací po žalobci ztratil.

V. Shrnutí a náklady řízení

31. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je přípustná a důvodná, proto napadené rozhodnutí zrušil dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud zrušil z výše uvedených důvodů také prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. a § 16 odst. 4 informačního zákona.
32. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem a za zaplacený soudní poplatek. Na náhradě nákladů řízení přísluší dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, odměna za právní zastoupení advokátem [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního

tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsí žaloby), a dále 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Odměna advokáta je stanovena ve výši vyčíslené na částku 6 800 Kč. Jelikož advokát žalobce doložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku odpovídající příslušné sazbě daně (sazba 21 %). Na právním zastoupení tak žalobci přísluší náhrada nákladů ve výši 8 228 Kč. Dále pak žalobci náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Vše celkem vyčísleno na částku 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. květen 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu